

Winkelen

Lynn en Renee betraden het stadsparkje, waar ouderen onder de bomen zaten te schaken en jongeren, hoewel zij omschreven werden als hangeugd, op het gras lagen.

- Schaken, zei Lynn, terwijl ze met Renee door het parkje slenterde, scherpt de geest.
- Is dit de kortste weg? vroeg Renee.
- Volgens mij komen we zo in de buurt van de schoenenwinkel uit.
- Kan je moeder niet zelf pantoffels gaan kopen, samen met een verzorgster of zo?
- De verzorgers mogen hun cliënten niet buiten het verzorgingscentrum begeleiden. Trouwens, mijn moeder is inmiddels zo vergeetachtig, dat ze niet kan onthouden waarvoor ze op stap is gegaan.
- Ik kom zo vaak thuis met spullen waar ik niet voor op stap ging.
- En wat je wel moet hebben, kon je niet vinden?
- Soms, zei Renee.
- Hier nog zo een. De reden ligt voor de hand. Je weet wat je wilt hebben, maar niet wat je misschien zou willen hebben. Daarom kijk je eerst op je gemak rond. Uiteindelijk hou je te weinig tijd over voor de boodschappen.

- Volgens mij niet, zei Renee.

- Ik zou, zei Lynn, die bij een schaakspel bleef staan, nu geen pion verplaatsen.

Een man met een kalend hoofd en een gerimpeld gezicht keek vragend naar Lynn op.

- Ik zou, ging Lynn verder, eerst mijn toren verplaatsen, voordat hij een doodschop krijgt van dat paard daar.

De man keek naar het paard, zette schielijk de pion terug en pakte toen zijn toren vast.

- Waarom niet? vroeg Lynn aan Renee, terwijl ze doorliepen.

- Ik denk dat je meestal iets nuttigs nodig hebt, als je gaat winkelen. Maar nuttige dingen zijn maar zelden leuk. Dus stel je de aanschaf uit en kijk je eerst naar de leuke dingen. Je belooft jezelf vooraf, bij wijze van troost.

- Godver! klonk het luid achter hen. Ze keken nieuwsgierig om. Blijkbaar was de man nu zijn toren kwijt. Hij keek nijdig naar Lynn, die haar wenkbrauwen fronste. Ze liep terug naar de schakers. Renee sjokte achter haar aan.

- Waar had je hem neergezet? vroeg Lynn.

De tegenstander, een jongere man, verving zijn pion door de toren.

- Daar? zei Lynn. Dat is precies de verkeerde plek. Je had hem twee velden terug neer moeten zetten.

- Dat zei je anders niet, zei de oudere man boos.

- Ik verkeerde in de veronderstelling dat jij op z'n minst een beetje kunt schaken.

- Kom, we lopen maar eens verder, zei Renee.

- Schaam jij je niet, zei Lynn tegen de tegenstander, om die meneer zo aan te pakken?

De jongere man was van haar leeftijd. Hij had een innemend gezicht. Renee wilde snel weg van die plek, maar ook zij vond hem een aangename verschijning.

Hij glimlachte geamuseerd en zei:

- Die meneer is mijn vader.

- En toevallig, zei de oudere man, kan zijn vader meer dan een beetje schaken, mevrouw de bemoelial.

Renee glimlachte verontschuldigend naar de zoon. Die nam haar geïnteresseerd op.

- Ze heeft vandaag haar dag niet, zei Renee. Gewoonlijk is ze verlegen en bescheiden.

- Als de toren op de goede plek had gestaan, zei Lynn, dan was zoonlief nu zijn koningin kwijt.

- Is dat zo, Peter? vroeg de man.

Peter knikte.

- Maar, zei die, dan had ik wel een looper kunnen pakken en je koning schaak gezet.

- Alsof dat wat uitmaakt, zei Lynn. Je bent zelf al een looper kwijt. Bovendien, de koning heeft ruimte zat. Tijd genoeg om de aanval in te zetten. Je had het gegarandeerd verloren, Peter.

- En jij bent? vroeg hij.

- Lynn, als je het per se wilt weten.

Tegen Renee zei hij:

- Jouw naam is...
- Renee, aangenaam.
- Aangenaam is het zeker.

Lynn keek verrast op.

- En ik ben d'n ouwe, zei de vader, en wij zijn aan het schaken. Loop eens door.
- O ja? En als ik nou eens wil zien hoe jij wordt afgemaakt door die wrede zoon van je? Of wil jij al doorlopen, Renee?
- We hebben geen haast.
- Kun jij schaken? vroeg Peter aan Renee.
- Een beetje. Ik denk op het niveau van je vader.

Die zei nijdig:

- Dat dacht je maar.
- Hij kan niet tegen zijn verlies, zei Peter.
- Ik ben anders aan de winnende hand.
- Nu niet meer, zei Lynn.
- Dat heb ik dan wel aan jou te danken.
- Nee, zei Lynn kalm, je hebt zelf de toren te ver naar voren gezet. Dan ga je ook maar zelf op de blaren zitten.

Onverwacht stond de man op. Hij bekeek Lynn van top tot teen en zei toen:

- De vrouw wacht. Ik ga er vandoor. Tot straks, Peter.

Hij beende vlot weg voor een man van rond de zeventig.

- Langzaam is hij niet, zei Lynn, die hem nakeek.
- Altijd met z'n handen gewerkt, zei Peter. Hij is zo gezond als een vis.

Peter keek neer op het schaakbord.

- Wel jammer, zei hij toen. Dus... zijn koning loopt geen gevaar?
- Nee, zei Lynn. Hij kan in alle rust de aanval opbouwen. En jouw verdediging is ernstig verzwakt, omdat je geen koningin meer hebt. Afgezien nog van de andere stukken die je mist.

Peter dacht even na, zette de toren op het goede veld, legde zijn koningin naast het bord, verschoof nog een paar stukken en vroeg:

- Zo?
- Je staat nu inderdaad zwak, zei Renee. Ook al kun je zijn koning schaak zetten, veel maak je niet meer klaar.
- Volgens mij wel, zei Peter.
- Volgens mij niet, zei Renee.

Peter maakte een uitnodigend gebaar, waarmee hij Renee verzocht om tegenover hem plaats te nemen.

- Hebben we daar wel tijd voor? vroeg ze aan Lynn.
- Dat ligt er aan. Of je een beloning vooraf wilt nemen, als troost.
- Ik ben er anders niet zeker van, wat we willen hebben.
- Wij? Ik weet wat ik moet hebben, maar wat jij wilt hebben, is dat nog een raadsel voor je?
- Over een raadsel gesproken, zei Peter. Ik vind schaken al moeilijk genoeg.

Renee gniffelde en ging zitten.

- Let maar niet op Lynn, zei ze.
- Ja, zei Lynn. Let maar op je stukken. Niet dat het veel zal helpen. Je blijft gegarandeerd niet op de been.
- Zeg, Lynn, als jij nou eens alleen naar de schoenenwinkel gaat? stelde Renee voor.
- Jij redt je wel? vroeg Lynn.
- Ja, hoor.
- Ik kan blijven.
- Dat hoeft niet.
- Weet je het zeker?
- Dag, Lynn, zei Renee.

- Als ik niet langer nodig ben...

- Dag, Lynn, zei Peter.

Lynn liep met een glimlach weg van het tweetal. Ze ging eerst halen wat ze moest hebben, misschien hield ze dan nog tijd over voor iets leuks. Renee redde zich wel. Die had het al gevonden.